

พี ม (พี) คำ
สำนักพิมพ์

กฤษณามัทรา

ชฎาน์พิมพ์

“มนุษย์เอ๋ย...บาปในใจของเจ้าคืออะไร”

มัทราที่ ๑

“ทุกคนอย่าเพิ่งขยับค่ะ!”

เสียงหวานใสที่ร้องเตือนทำให้ทีมงานของรายการ *เรื่องเล่าพิศวง* ซึ่งประกอบด้วยพิธีกรหนุ่ม ตากล้อง โพรดิิวเซอร์ ครีเอทีฟ และผู้ช่วย ตากล้องพากันหยุดยืนหนึ่งประหนึ่งถูกสาป สายตาทุกคนจับจ้องไปยังหญิงสาว ร่าเง็กตรงหน้าทีค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ ราวนักบวชที่กำลังเตรียมเข้าฌาน ชุดกระโปรงสีชมพูกลีบบัวยาวกรอมเท้าที่ปักด้วยลูกปัดและเลื่อมเป็น ลายดอกบัวขาวแบบอินเดียแท้ๆ เข้าคู่กับผ้าคลุมไหล่เนื้อหนาสีเดียวกัน ที่พันตลบรอบลาดไหล่อย่างประณีต แล้วกลัดด้วยเข็มกลัดลงยาประดับ คริสตัลที่ขึ้นรูปเป็นหงส์ขาวที่เธอสวมอยู่นั้น ยิ่งทำให้ร่างอ้อนแอ้นของเธอ ดูอบบางเหมือนกับตุ๊กตาแก้วโบราณในพิพิธภัณฑ์มากขึ้นไปอีก

“คุณผู้ชมครับ จู๋ๆ คุณอุษณิษาก็บอกให้เราหยุด แสดงว่าจะต้อง จับคลื่นพลังงานอะไรได้แน่นอนเลยครับ”

ภาสกร พิธีกรหนุ่มประจำรายการยกไมโครโฟนติดโลโก้ขึ้นพูดด้วย

น้ำเสียงตื่นเต้น เขาแต่งกายด้วยชุดซาลวาร์ กามีซ^๑ สีครีมแบบอินเดียแท้ แต่ด้วยรูปร่างที่ผอมบางจึงทำให้แต่งออกมาแล้วแลดูเก้งก้างพิกล

“เตรียมนโคลส-อัปหน้าเอาไว้ ช้าๆ นะพี่เมฆ”

เตชิตหันไปกระซิบสั่งตากล้อง แม่จะรู้ว่าพวกตนกำลังกลายเป็นจุดสนใจของชาวอินเดียที่เริ่มมาขึ้นมุงอยู่รอบด้านและส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา แต่โพรวิตเซอร์หนุ่มก็ไม่ใส่ใจ เขายังคงตั้งสมาธิควบคุมการถ่ายทำรายการต่อไปอย่างมืออาชีพ นัยน์ตาวาวเรียวมองตรงไปยังดวงหน้าเรียวรีรูปไข่ที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำขลับราวเส้นไหมใหม่ที่ทิ้งตัวเหยียดตรงยาวจดกลางหลังของหญิงสาวตรงหน้าอย่างมุ่งมั่นและสงบนิ่งจนดูเหมือนเขาลืมหายใจไปแล้วด้วยซ้ำ แต่ที่มงานทุกคนรู้ว่าชายหนุ่มกำลังรอจังหวะทองอยู่...จังหวะที่มีเพียงครั้งเดียวและจะพลาดไม่ได้เป็นอันขาด!

“ห้า สี่ สาม สอง...โคลส-อัปที่ตาเลย”

สิ้นเสียงกระซิบสั่งของโพรวิตเซอร์หนุ่ม เปลือกตาที่ฉาบไปด้วยอายแฉไคว์สีเหลืองทองบางเบาของหญิงสาวก็ตอบรับด้วยการค่อยๆ เปิดปริศน์ซ้ำๆ อย่างอัศจรรย์ ทั้งๆ ที่เจ้าตัวอยู่ไกลเกินระยะที่จะได้ยินด้วยซ้ำ แพขนตาอันหนาที่ขยับโบกซ้ำๆ ราวปีกผีเสื้อเผยให้เห็นดวงตากกลมโตสีน้ำตาลในเฉดที่อ่อนที่สุด ทว่าทรงเสน่ห์และดึงดูดใจผู้คนให้ต้องหยุดมองดังต้องมนตร์สะกด

อุษณิษาเป็นคนสวยน่ารัก และขึ้นกล้องชนิดที่สามารถชมทุกคนที่กล้า

^๑ Salwar kameez หรือรู้จักกันในนาม ซาลวาร์ กูรตะ (Salwar kurta) หรือ ปัญจาบี สูท (Punjabi suit) ก็เรียก เป็นชุดประจำชาติของอินเดียที่นิยมสวมกันทั้งชายและหญิง ประกอบด้วย ๓ ส่วนคือ ๑. ซาลวาร์ คือกางเกงตัวยาว อาจเป็นทรงหลวมหรือสืบทตามแต่ความพึงใจของผู้สวมใส่ ๒. กูรตะ (หรือกูรตีที่สั้นหน่อยสำหรับสุภาพสตรี) คือเสื้อแขนยาวที่ตัวเสื้อมีความยาวจดหัวเข่า ด้านข้างทั้งสองข้างผ่าตะเข็บถึงสะดือเพื่อให้ผู้สวมใส่มีความคล่องตัว (ปัจจุบันมีแบบสั้นตามสมัยนิยมเช่นกัน) และ ๓. ดูปัตตะ (Dupatta) คือผ้าพันคอที่คลุมศีรษะได้ด้วย

เข้าไปยื่นเทียบบัตรมีในแฟรมเดียวกันให้มองไปได้ในพริบตา เติชิตเองก็รู้ถึงความพิเศษข้อนี้ของหญิงสาวเป็นอย่างดี เขารู้ว่ารูปลักษณะโดดเด่นของเธอจะช่วยดึงดูดผู้ชมที่นิยมเสพความงามด้วยตาให้เทเรตติงให้รายการของเขาไม่ยาก แต่นั่น...ไม่ใช่เหตุผลเดียวที่เขาเลือกเธอมาเป็นหนึ่งในแขกรับเชิญของการบันทึกเทปพิเศษฉลองครบรอบ ๓๐ ปีของทางสถานี 'ความสามารถพิเศษ' ที่เป็นหัวใจจันของเธอก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นเรตติงของรายการโดยไม่จำเป็นต้องลงทุนอะไรใดๆ ด้วยซ้ำไป

ก็ใครบ้างไม่อยากจะชมการปรากฏตัวทางโทรทัศน์ครั้งสุดท้ายของแม่หม่อุชฌินษา หมออดูตาทิพย์ที่ประกาศอำลาวงการโดยไม่มีปีมีขลุ่ยต่างๆ ที่กำลังโด่งดังถึงขีดสุดด้วยคำทำนายที่แม่นยำดุจตาเห็น อีกทั้งยังมีจิตสัมผัสแรงกล้าติดต่อบริวารกับวิญญาณได้อย่างน่าอัศจรรย์ เติชิตไม่รู้ว่พลังของอุชฌินษาที่คนกล่าวอ้างกันนั้นเป็นจริงหรือไม่ และไม่สนใจจะถามด้วยว่าทำไมเธอถึงคิดหันหลังให้วงการโหราศาสตร์เสียเฉยๆ トラบาใดที่แม่หม่อวยยี่สิบสองปีคนนี้ช่วยดึงสปอนเซอร์ให้เต็มชั่วโมงเวลาโฆษณาให้เขาได้ เขาก็พร้อมยอมเออออห่อหมกไปกับเธอทุกอย่างนั่นละ เติชิตหวังว่าการตัดสินใจหอบหิ้วแม่หม่อคนดังมาอัดเทปรายการไกลถึงอินเดียในครั้งนี้จะให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า เพื่อที่เขา...จะได้ไม่ต้องใช้แผนสำรองอันแสนน่ารังเกียจ...

แอบทำสก็๊ปเด็ดตีแม่เมืองลึกลับเมืองลับของอุชฌินษา สาวน้อยตาทิพย์หรือแคลิเบแปดมงกุฎลงโลก!

“ไม่มีอะไรปิดบังดวงตาสวรรค์ได้...” อุชฌินษาพูดโลแกนประจำตัวที่คนไทยทั้งประเทศรู้จักกันเป็นอย่างดี แล้วชี้นิ้วไปที่บานประตูไม้สีฟ้าหม่นของตึกที่ก่อด้วยดินที่อยู่เบื้องหน้า “ที่นี่มีวิญญาณของผู้หญิงที่ผูกคอตายสิงอยู่ ดูเหมือน...จะต้องการบอกอะไรบางอย่าง...”

“วิญญาณผู้หญิงผูกคอตาย! คุณผู้ชมครับ ผมชนลุกชู่เลยครับ!” ภาสกรหันไปตีสีหน้าตื่นตกใจใส่กล้องอย่างเป็นงาน แล้วลอบเหลือบมองดวงหน้าจิ้มลิ้มของแม่หม่อด้วยสายตาเคลือบแคลง

ตามข้อมูลทีเตชิตบรีฟงานให้เขาก่อนถ่ายทำ อาคารดินหลังนี้เพิ่งสร้างเสร็จหมาดๆ เมื่อสองอาทิตย์ก่อนนี้เอง แกรมก่อนจะยกกองบินดึงมาอินเดีย ทางที่มงานยังตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกจนแน่ใจว่าไม่มีประวัติสยองขวัญลึกลับประสาใดๆ ทั้งสิ้น ฉะนั้นไม่มีผีสิงเทวดาลิงอยู่ทั้งนั้นละ ดูท่าข่าวลือที่ว่าเจ้าหล่อน ‘ของเสีย’ จะมีมูลเสียแล้ว

“แล้ววิญญาณบอกว่าต้องการอะไรครับ”

“เดี๋ยวนะคะ...” หญิงสาวแหงนหน้าขึ้นมองไปยังหน้าต่างเหนือบานประตูอยู่ครู่หนึ่ง “พี่สาวคนนั้นบอกว่าอึดอัดค่ะ อยากให้ช่วยแกะสำหรับสีแดงที่พันอยู่รอบคอกออกไปที”

แม้ว่าเสียงของเธอเรียบเรื่อย หากนัยน์ตาที่มองตรงไปยังอากาศว่างเปล่าเบื้องหน้าอย่างสงบนิ่งเหมือนกับวิญญาณที่กล่าวอ้างมีตัวตนอยู่ตรงนั้นจริงๆ ก็ทำให้คณะที่มงานที่อยู่รอบด้านพากันขนลุกเกรียวโดยอัตโนมัติ

“กะ...แกะสำหรับ...เธอครับ...” ภาสกรทำหน้าที่เหย แม้จะไม่ได้มีตาทิพย์หรือมีพลังจิตพิสดารติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่ท่าทางน่าขนลุกของแม่หมอกก็ก่อให้เกิดจินตนาการสยองขวัญขึ้นมาเสียเฉยๆ วุบหนึ่ง...ชายหนุ่มคิดว่าตนเองเห็นร่างของหญิงสาวผิวคล้ำเข้มตัดกับสีแดงสดของสำหรับที่พันอยู่รอบคอกกำลังดิ้นทุรนทุรายอยู่เหนือหน้าต่างบานนั้น แกรมยังกลอกดวงตาเหลือกถลนจนแทบหลุดออกมานอกเบ้ามองตรงมายังตนเองอีกต่างหาก

ที่จริงบรรยากาศวังเวงของตรอกเล็กๆ ใจกลางเมืองโกลกกาตาแห่งนี้ก็ชวนให้เกิดจินตนาการเพื่อเจ้าเช่นนั้นได้ไม่ยากนัก ถึงจะอยู่ห่างจากตลาดสดไม่ถึงกิโลเมตรดี อีกทั้งยังมีแผงขายของแบกกับดินตั้งเรียงรายอยู่บนถนนแคบๆ ก่อนถึงปากทางเข้าตรอก ทำให้ดูตึกคัก แต่เมื่อก้าวเข้ามาด้านในตรอกแล้วกลับเงียบเชียบราวกับถูกตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง แสงแดดที่แผดจ้ายามกลางวันของอินเดียดูจะส่องลงมาไม่ถึงพื้นดินแห่งผาก จึงทำให้มีกลิ่นอับชื้นแปลกๆ และก่อให้เกิดแสงเงาบุบไหวชวนให้เสียสลับหลัง

อย่างบอกไม่ถูก

เพราะเหตุนี้กระมัง ทางรายการถึงได้เลือกที่นี้เป็นสถานที่ในการถ่ายทำครั้งนี้

ชายหนุ่มไม่เคยเชื่อเรื่องผีสิงเทวดาหรือเรื่องลึกลับใดๆ ทั้งสิ้น ยิ่งจับปลัดจับผลูมาเป็นพิธีกรรายการจำพวกเรื่องสยองขวัญที่ทุกอย่างมักจะมีการ ‘เตี้ยม’ หรือ ‘นัดแนะ’ กันทุกครั้งก่อนถ่ายทำเช่นนี้ด้วยแล้ว เขายังไม่เชื่อถือเรื่องวิญญาณบ้าบอเข้าไปใหญ่ แต่เมื่อรายการโด่งดังและมีเรตติ้งดีเกินคาดจนเขาพลอยมีชื่อเสียงตามไปด้วย เขาจึงต้องเอออออกห่อหมกเล่นตามน้ำไปอย่างนั้นเอง บางครั้งถึงกับให้สัมภาษณ์รายการทีวีหรือนิตยสารเล่าเรื่องประสบการณ์ผีๆ สาๆ ทั้งๆ ที่เกิดมายังไม่เคยเห็นไส้กระสือเสียด้วยเข้าไป ชายหนุ่มเชื่อว่าผู้ชมทางบ้านจำนวนมากคงพอเอาได้เช่นกันว่าเรื่องที่ออกอากาศส่วนใหญ่เป็นแค่การจัดฉากเพื่อสร้างความบันเทิงทางโทรทัศน์เท่านั้น ไม่มีผีตนไหนมาสิงคนออกรายการทีวีให้พิธีกรนั่งสัมภาษณ์ ไม่มีเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่ทำตัวลึ้นๆ แล้วหายได้ในกระเป๋าสตางค์ของผู้ชมมีเงินอยู่ที่บาท ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เตรียมการเอาไว้ล่วงหน้าแทบทั้งสิ้น

เว้นก็แต่...การถ่ายทำในวันนี้ล่ะที่เป็นการต้นสด ไม่มีสคริปต์และไม่มีการเตี้ยมใดๆ ทั้งสิ้นเพื่อสร้างความสดใหม่ให้แก่รายการตามที่เคยคิดวางแผนไว้

ไม่รู้ว่โปรดิเวเซอร์หน้าหวานของเขาคิดอะไรอยู่กันหนอ ยายแม่หมोजิวคนนี้มีพลังจิตจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ หากไม่สร้างสีสันหรือจัดฉากอะไรเสียหน่อย เทปนี้ได้จัดซื้อเป็นใจกว้างคินแน่ๆ ช่วงหลังๆ มาเนี้ แม่เรตติ้งของเรื่องเล่าพิศวงจะอยู่ในเกณฑ์ดี ทว่าไม่ฮอตฮิตติดลมบนเหมือนก่อน ถ้าเทปนี้ไม่รุ่ง มีหวังอีกสองสามเดือนข้างหน้าคงได้ถูกถอดออกจากผังของสถานีเป็นแน่ เขาเองก็คงพลอยดับไปด้วยอย่างไม่มีทางเลือก

“จริงๆ แล้ว...เรื่องที่ยากให้ทำมากกว่าแกะสำหรับก็คง...” อุษณิษาเอียงหูคล้ายพยายามฟังผีสาวที่ไม่มีใครมองเห็นพูดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหัน

กลับมาหาที่มงาน “อยากให้ช่วยเอาสร้อยข้อเท้าเงินที่มีลูกกระพรวนลง ยาสี่เขียวเผาส่งไปให้พี่ ของรักของหวงมั่งคะ เห็นว่าติดอยู่ในชอกผาง ตอนที่ยี่ปีนี้ออกมาผูกคอตายที่นอกหน้าต่าง ลองให้ล่ามไปบอกเจ้าของบ้าน ดูก็ได้คะ”

“สร้อยข้อเท้า? อะ...เอ่อ...” ภาสกรหันไปสบตากับเตชิตที่พยักหน้า อนุญาตอย่างง่ายตายเสียจนน่าประหลาดใจ ปกติโพธิ์ดิวิเซอร์คนดังจะต้อง รีบสั่งคัดทันทีเพื่อรักษาหน้าแซกรับเชิญเอาไว้ในกรณีที่เกิดข้อผิดพลาด ที่อาจส่งผลเสียต่อแซกรับเชิญเหล่านั้น และจะไม่มีการบินทักภาพหรือ เหตุการณ์ใดๆ ที่อาจหลุดออกไปสู่สาธารณะโดยไม่ผ่านความเห็นชอบของ แซกรับเชิญเป็นอันขาด ชายหนุ่มเดาไม่ออกว่าเตชิตกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ถึงได้กำชับทั้งช่างภาพและที่มงานให้เก็บภาพและเรื่องราวทุกอย่างของ อุษณิษาอย่างละเอียดอย่างที่ไม่เคยทำในการถ่ายทำครั้งใดมาก่อน

“ถ้าอย่างนั้น...เราจะลองให้คุณราช ล่ามของเราไปสอบถามเจ้าของ บ้านคุณะครับ”

พิธีกรจำใจต้องหันไปสั่งงานล่ามชาวอินเดียนประจำกองถ่ายที่รั้ง ตำแหน่งไกด์นำเที่ยวอีกหนึ่งตำแหน่ง พวกเขาเดินไปหาเจ้าของบ้านที่ยืนปะปน กับเหล่าแขกมุงอยู่ไม่ห่างออกไปนัก โดยมีตากล้องตามไปติดๆ เพื่อเก็บ ทุกรายละเอียดชนิดไม่ยอมให้พลาดแม้แต่ช็อตเดียวตามคำสั่งที่ได้รับ

ในตอนแรกล่ามร่างอ้วนหันมามองอุษณิษาด้วยแววตาเคลือบแคลง แกมขบขัน ทว่าเมื่อพูดคุยกับทั้งเจ้าของบ้านและชาวบ้านแถวนั้นได้สักพัก ภาสกรและราชก็หันกลับมาหาหญิงสาวด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ในขณะที่เจ้าของ บ้านรีบสั่งให้เด็กรับใช้ชายวิ่งขึ้นไปบนชั้นสองของบ้านด้วยท่าทางลนลาน

“อะ...เอ่อ...คุณ...คุณผู้ชมครับ...” ภาสกรพูดตะกุกตะกักหลังจากถูก ตากล้องใช้ชาสะกิดเรียกสติ “เมื่อ...เมื่อครู่คุณวิชัย เจ้าของบ้าน ได้บอกกับ ล่ามของเราว่าสองวันก่อนภรรยาของเขาเพิ่งผูกคอตายอย่างไม่มีสาเหตุ...”

“พี่เมฆ รีบแพนกล้องขึ้นไปที่หน้าต่างเร็ว!”

เดซีตร้องเสียงดังทำให้สายตาทุกคู่ของคนที่อยู่ ณ ที่นั้นเลื่อนขึ้น
ไปมองเด็กชายอายุราวๆ ลิบสี่ปีที่ยื่นเกาะขอบหน้าต่างไม่ลืกระดากระด่าง
อยู่ด้วยสีหน้าพูดไม่ออกบอกลำบาก ในเมื่อสีเข้มคล้ำมแดดมิใช่เล็กๆ สีเงิน
วาววับทั้งตัวลงมาล้อมแสงแดดยามเช้าที่ไม่ค่อยจะตกกระทบพื้นด้านล่าง
เท่าใดนัก และ...ที่ปลายโซ่มีลูกกระพรวนลงยาสีน้ำเงินเล็กๆ หลายลูกสั้น
กระทบกันเสียงดังกรังกริ่ง

“สะ...สร้อยข้อเท้า...” ภาสกรเบิกตากว้างเมื่อเห็นสร้อยข้อเท้าที่มี
ลักษณะคล้ายที่อุษณิษาบอกเกือบทุกประการ วันนั้นก็... “เอ...ลูกกระพรวน
...ไม่ใช่สีเขียวนี้ครับ...”

“โธ้ย ปวดหัวจังเลย...”

อุษณิษาร้องสวนขึ้นมาก่อนที่อีกฝ่ายจะทันได้พูดจบประโยค หญิงสาว
แต่ะปลายนิ้วเข้าที่ขมับแล้วถอยหลังไปสองสามก้าว ภาสกรรีบปรารวดเข้าไปหา
หมายจะช่วยประคองไม่ให้ล้ม แต่ร่างบอบบางก็พลิกหนีอย่างเป็นธรรมชาติ
ก่อนจะเซถลาเข้าไปซบกับท่อนแขนของเดซีต

“หยุดถ่ายก่อน พักกองกันสักครู่ก็แล้วกัน” โพรติวเซอร์หนุ่มออก
คำสั่งพลางโอบวงแขนประคองอุษณิษาอย่างสุภาพ ดวงหน้าเล็กที่แนบอยู่
กับเสื้อวอตเตอร์สีน้ำเงินเข้มของเขานั้นดูซีดเขียวเสียจนเขาอดที่จะเป็นห่วง
เธอขึ้นมาจริงๆ ไม่ได้ ถึงอยากจะเร่งการถ่ายทำให้จบลงโดยไวเพื่อประหยัด
งบ แต่ก็ไม่ใช่ใจไม่ใส่ระกำพอที่จะใช้งานผู้หญิงที่กำลังจะเป็นลมเป็นแล้ง
ต่อหน้าต่อตาได้หรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ผู้หญิงที่ดูตัวเล็กและอ่อนแอ
เช่นนี้ “หนูนิด ไหวหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่เต้ หนูนิดคงเพิ่งสมาธิมากเกินไป พักสักครู่ก็คงดีขึ้น”
อุษณิษาซ้อนดวงตากลมโตขึ้นมองสีเขียวหน้าหล่อเหลาที่ค่อนข้างสวยงามของ
เดซีตซ้ำๆ ด้วยท่าทางอ่อนแอเปลี้ยเพลียแรง “หนูนิดขอโทษนะค่ะที่ทำให้เสียการ
เสียงงานกันไปหมดเลย”

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะครับ พี่ต่างหากต้องขอโทษที่ใช้งานเขกรับเชิญ

คนลำค้ำญของพี่หนักเกินไป”

ชายหนุ่มตอบกลับมาพร้อมรอยยิ้มหวานหยด ทำเอาอุษณิษาได้แต่ ร้องกรี๊ดอย่างปลาบปลื้มลื้มตายดั่งลั่นอยู่ในใจ เธอคิดไม่ผิดจริงๆ ที่ยอม ถ้อสังขารมาอวดรายการไกลถึงอินเดียต่างๆ ที่ควรจะต้องเก็บตัวหายเข้ากลีบเมฆ อย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรกทีที่ประกาศอำลาวงการ

แม้จะรู้จักมักคุ้นกับเทศิตมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่แทบ จะไม่เคยได้มีโอกาสใกล้ชิดชิดเขานานขนาดนี้มาก่อน เพราะรอบกายของหนุ่ม รุนพีที่เนื้อหอมที่สุดคนหนึ่งในมหาวิทยาลัยคนนี้มีเพื่อนฝูงและหญิงสาว สวยมากหน้าหลายตารายล้อมไม่ว่างเว้น ซึ่งไม่น่าแปลกใจแต่อย่างใด เทศิต มีรูปโฉมที่จัดได้ว่าหล่อเหลาตามสมัยนิยม คือเป็นหนุ่มมาดเซอร์ผสมยาว ที่มีผิวขาวดูสะอาดสะอ้าน เขามีโครงหน้าสวยได้รูปที่ประดับด้วยดวงตาคม หวาน จมูกโด่งเป็นสัน และมีริมฝีปากบางเฉียบที่มักจะยกยิ้มขึ้นอย่าง อารมณ์ดีอยู่เสมอ รูปร่างหรือก็สูงโปร่งสง่างาม หากนับเรื่องชาติตระกูลดีเลิศ และฐานะครอบครัวที่เข้าขั้นมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของประเทศเข้าไปอีก เรื่อง เทศิตก็ถือเป็นสุดยอดหนุ่มโสดในฝันที่สาวๆ ทั้งหลายถวิลหาทีเดียว

“แหม...พี่เต๋ก็ พูดอะไรก็ไม่รู้...” อุษณิษายิ้มเขินในขณะที่สมองคิด สร้างจินตนาการเพริศแพรว...คงไม่เลวหากจะอำลาวงการด้วยข่าวดีระหว่าง เธอกับลูกชายคนเดียวของเจ้าของสถานโทรทัศน์ยักษ์ใหญ่ รับรองว่าผู้หญิง ไทยก่อนประเทศต้องกรี๊ดแทบอกแตกตายแน่ๆ

ฉะนั้น...หวานแสนห์เข้าไว้หนูนิด สองอาทิตย์ที่ถ่ายรายการด้วยกัน ที่อินเดีย เธอจะต้องทำให้พี่เต๋หันมาสนใจเธอให้ได้!

“หนึ่งครับ มาพามาหนูนิดไปที่รถตู้ที่ เดี่ยวผมไปกับพี่เมฆจะไปถ่ายเจาะ สัมภาษณ์เจ้าของบ้านหน่อย”

ทันทีที่ได้ยินชื่อของหญิงสาวอีกคน อุษณิษาก็อึ้งขึ้นมาในบัดดล ...บ้าชะมัด! เธอลืมนี่ไปได้อย่างไร ชื่อของผู้หญิงที่เป็นก้างชิ้นโตบนเส้นทาง รักสายมารตะของเธอกับเทศิต

ศัตรูหัวใจล้มเบอร์วัน
ยายน้ำหนึ่ง!

ร่างเพรียวระหงในชุดเสื้อยืดเนื้อหนาขนาดพอดีตัวและกางเกงยีนสีอ่อนของหญิงสาวเจ้าของชื่อหันมาตามเสียงเรียกของเตชิตอย่างกระฉับกระเฉง ดวงหน้าสวยเฉี่ยวระบายด้วยรอยยิ้มสดใสเสียจนอุษณิษาต้องลอบทำหน้าที่ด้วยความหมั่นไส้เช่นทุกครั้งที่พบหน้ากัน ถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากไปยืนใกล้ๆ ศรีเอทิพสาวสวยผู้สมบูรณ์แบบเหมือนหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นชั้นนำคนนี้นักหรือ

ทำไมนะหรือ?

ก็เจ้าหล่อนมาพร้อมความสูงตั้งหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรและหุ่นนางงามจักรวาล ๓๖-๒๔-๓๖ ในขณะที่อุษณิษาสูงยังไม่ถึงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตรด้วยซ้ำ แถมยังไร้ส่วนโค้งส่วนเว้าเราใจโดยสิ้นเชิง ไม่อยากจะบอกเลยว่าเธอเพิ่งเลื่อนขั้นจากเพิสต์บรมมาสวมบราเซียร์คัพเอเมื่อสองปีที่แล้วนี่เอง ขึ้นพahunเหมือนถ่วงอกหัวใจของตนเองไปยืนข้างๆ หุ่นทรมาณใจชายของน้ำหนึ่งให้เตชิตเปรียบเทียบชัดๆ ถนัดตา มีหวังเธอได้กลายเป็นหมาขี้เรื้อนในสายตาเขากันพอดี!

“หนูนิดเดินไหวไหมจ๊ะ”

น้ำหนึ่งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย ดวงหน้าใสกระจ่างที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ดูอ่อนโยนเสียจนอุษณิษารู้สึกละลายใจที่คิดตั้งแง่กับสาวสวยนิสัยดีคนนี้...แต่เรื่องอะไรจะให้หล่อนมาทำตัวเป็นนางฟ้าผู้อารีทำคะแนนกับเตชิตกันล่ะยะ! ถึงปากจะพูดว่าเธอกับเตชิตเป็นเพียงแค่เพื่อนกันธรรมดา แต่สัญชาตญาณผู้หญิงในตัวอุษณิษาร้องเตือนเสียงดังสนั่นหวั่นไหวว่าน้ำหนึ่งนี่ละคืออุปสรรคใหญ่บนเส้นทางสู่ตำแหน่งลูกสะใภ้เจ้าของสถานีโทรทัศน์ของเธอ!

“เอ่อ...หนูนิดคิดว่าที่รถอากาศไม่ค่อยถ่ายเทเท่าไร” หนูนิดขอไปเดินสูดอากาศแถวนี้สักพักดีกว่าค่ะ” หญิงสาวดันตัวออกจากแผงอกของชายหนุ่ม

อย่างสุดแสนเสียดาย “พีหนึ่งอยู่ช่วยงานพีเต้เถอะนะคะ ไม่ต้องเป็นห่วง
หนูนิดไม่यरบกวานใคร แค่นี้ก็ทำให้เสียเวลาเกินไปมากแล้ว”

อุษณิษาบ่นรอยยิ้มอ่อนหวานขึ้นระดับบนดวงหน้าอย่างเต็มที่เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ดวงหน้าอ่อนเยาว์ของเธอดูน่ารักเสียจนเตชิตเพลอยิ้มตอบไปอย่างลึมตัว

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจหนูนิดเถอะครับ แต่ระวังตัวด้วย อย่าเดินไปไหนไกลนะครับ”

เขารู้ว่าไม่ควรรู้สึกงู้สึกรู้สาอะไรกับรอยยิ้มไร้เดียงสาของเธอ และควร
ทำใจแข็งเข้าไว้ให้มาก เพราะเมื่อเวลาที่เธอตะโกนใส่หน้าเขาว่าเกลียดชัง
เพียงใดมาถึง จะได้ไม่รู้สึกลำบากใจมากนัก แต่...พอดคิดว่าตนเองจะต้องเป็น
คนลรอยยิ้มสดใสนี้ออกจากใบหน้าของเธอ ก็อดที่จะรู้สึกทรวงๆ ที่หัวใจ
ไม่ได้...

“น้องเขาเดินไปตั้งนานแล้ว ยังทำตาละห้อยอยู่ได้” น้ำหนึ่งพูดยิ้มๆ
เมื่อเห็นเตชิตทอดสายตาดูอ่อนเชื่อมตามร่างเล็กที่เดินลัดเลาะฝูงชนออก
จากตรอกไป “น้องหนูนิดคนนี้ใช้ไหมที่เต้แอบชอบสมัยเรียน ถึงขนาดยอมไป
ลงวิชาการณคดิอะไรสักอย่างที่คุณะอักษรฯ เพราะอยากนั่งเรียนห้องเดียว
กัน หนึ่งจำได้นะว่าวิชานั้นเต้ได้ชื่บวักด้วย”

หญิงสาวยังจำได้ดีว่าหนุ่มเนื้อหอมประจำคณะนิเทศศาสตร์ลงทุน
ดินแด่เข้าไปนั่งเรียนวิชาที่ตนเองไม่ถนัดทุกศุกร์ทั้งๆ ที่ไม่มีความจำเป็น
ต่อตนเองสักนิด เพียงเพราะอยากเห็นหน้าสาวน้อยปริศนาคนหนึ่งใกล้ๆ
เพื่อนฝูงเดาไปใหญ่โตว่าเป็นใคร แต่เจ้าตัวก็ไม่ยอมปริบปากบอกให้ใครรู้
สักนิด น้ำหนึ่งเพิ่งมาระแคะระคายเอาตอนที่เห็นท่าทางตื่นเต้นจนออกนอก
หน้าของโพรวิวเซอร์หนุ่มเมื่อแม่หม่อมคนดังตอบตกลงมาเป็นแขกรับเชิญ
นี่ละ ยิ่งได้เห็นในประวัติแขกรับเชิญว่าเข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ที่
มหาวิทยาลัยเดียวกับเธอและเตชิตในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีสุดท้าย
ซึ่งเป็นปีที่เตชิตอุตุริไปลงเรียนแบบไม่เก็บหน่วยกิตที่นั่นพอดี ก็ยิ่งมั่นใจว่า

สวาน้อยปริศนาคนนั้นคืออุษณิษาแน่ๆ

“ผมไปเรียนเพราะสนใจใฝ่หาความรู้ต่างหากล่ะหนึ่ง แล้วอีกอย่างนะ ...เด็กคนนั้นก็ไม่ใช่สเปกผมสักนิด” เติชิตแยกเขี้ยวแล้วเอื้อมมือไปยี้ผมของหญิงสาวแก้เก้อ “ไปทำงานกันได้แล้วครับคุณครีเอทีฟ ขึ้นอยู่กับแบบนี้ ผมจะหักเงินเดือนให้หมดเลย”

“เจ้าค่า คุณโพรดิเวเซอร์” นำหนึ่งย่นจมูก แล้วหัวเราะร่วนเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกกังวลเล็กๆ ในหัวใจ

ขอให้ที่เขาพูดว่าอุษณิษาไม่ใช่สเปกนั้น...เป็นเรื่องจริงทีเถอะ...

“ดีดี^๒ ดีดี ทางนี้ครับ”

เด็กชายวัยสิบสี่ปีในชุดชาลวาร์ กามีชสีตุ่นๆ ยืนหน้าออกมาจากตรอกเล็กๆ ที่อยู่ไม่ห่างจากย่านร้านค้าบริเวณรอบนอกเทวาลัยของพระแม่กาลีสักมือผมมกรังที่เปื้อนคราบดินชะมุกชะมอมกวกักรียกอุษณิษาอย่างร่าเริง หญิงสาวมองซ้ายมองขวาด้วยท่าทางระแวงระวังก่อนจะรีบหลบเข้าไปยืนในตรอกอย่างว่องไว

“ไม่ต้องมาทำหน้ารีนแบบนี้เลย เธอเกือบทำฉันช่วยแล้วไหมล่ะ” อุษณิษาแยกเขี้ยว มือเล็กเรียวล้วงเข้าไปในย่ามที่ปักด้วยลูกปัดหลากสีสันบาย่อมแล้วหยิบเงินจำนวนห้าร้อยรูปีส่งให้เด็กชายที่ทำตาโตรับตะครุบเงินทันควัน “ฉันบอกให้ซื้อสร้อยข้อเท้าที่มีกระพรวนสีเขี้ยวไม่ใช่หรือไงยะ ทะลึ่งไปซื้อสน้ำเงินมาทำไมไม่ทราบ แบบนี้มันหน้าหักเงินชะมัด”

“ไม่ใช่ความผิดของผมเสียหน่อย ก็ลำเนียงฮินดีของพี่ไม่ได้เรื่องเอง” เด็กชายเห็นเงินเข้าที่ขอบกางเกงแล้วรีบดึงชายเสื้อตัวขวามาปิดเอาไว้ ด้วยกลัวว่าคนให้จะเปลี่ยนใจเรียกเงินคืน...ที่จริงภาษาฮินดีของหญิงสาวก็จั่วว่าอยู่ในระดับใช้ได้ทีเดียว อาจฟังแปร่งหูอยู่บ้างและมีบางคำที่ออกเสียง

^๒ ภาษาฮินดี แปลว่า พี่สาวหรือน้องสาว

ไม่ค่อยถูกต้องนัก แต่เธอก็เป็นหญิงต่างชาติคนแรกที่เขารู้จักซึ่งพูดฮินดีได้คล่องถึงเพียงนี้ ถ้าจะผิดก็ผิดที่เขาคือชื่อสร้อยข้อเท้าที่มีลูกกระพรวนสีเขียวตามที่เธอว่าจ้างไม่ได้จึงซื้อสีอื่นมาแทน

จะไววายอะไรนักหนา ถึงอย่างไรมันก็เป็นลูกกระพรวนเหมือนกันนะละหน้า...

“ยังจะปากดีอีก มันหน้าทုပ်ให้กะโหลกร้าวจริงๆ” อุษณิษาทำหน้าที่หึงเข้ามา แต่ดูน่าขันมากกว่าน่ากลัวในสายตาของเด็กชายชาวอินเดีย

ตอนที่พบหน้าเธอครั้งแรกเมื่อวานช่วงบ่าย เขายังนึกว่าเธอเป็นเด็กสาวรูปร่างราวคราวเดียวกับเขาเสียอีก หน้าตาหรือก็สวยงามราวตุ๊กตาจนเขาเกือบเคลิ้มไปกับรอยยิ้มหวานน้าของเธอเสียแล้ว แต่คำพูดคำจาที่เอ่ยออกมาแต่ละคำนี่สิ สวนทางกับรูปลักษณะชนิดดิ่งลงเหว ทั้งดู ทั้งทำอย่างกับนักเลงไม่มีผิด

“แล้วนี่ชื่อของที่บอกให้ชื่อมาหรือเปล่า”

“ไม่พลาดอยู่แล้ว” เด็กชายพูดพลางหันไปหยิบกระทงทรงกลมที่ทำจากใบสักขึ้นจากพื้นมายื่นให้หญิงสาว ด้านในบรรจุด้วยขนมกุหลาบจามูน^๓ ลูกกลมๆ สีน้ำตาลทองที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำเชื่อมจนพูน กลิ่นหวานหอมเฉพาะตัวที่ลอยขึ้นมาเตะจมูกนั้นชวนให้น้ำลายสอยิ่งนัก “ผมชื่อมาจากร้านเจ้าเด็ดของตลาดเราเขี่ยวนา”

“ฉันไม่สนหรอกว่าเด็ดหรือเปล่า ขอแค่เป็นขนมจากร้านที่นายผู้หญิงของเธอชอบก็พอ” อุษณิษาหลุบตาลงมองกระทงขนมที่เพิ่งรับมาถือไว้หนึ่ง

แม้เสียงท้ายประโยคของเธอจะแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ทว่าใจความ

^๓ Gulab Jamun ขนมรสหวานจัด ทำจากแป้งผสมนมแล้วปั้นเป็นก้อนกลมๆ ทอดในกี้ (Ghee) หรือเนย แล้วราดด้วยน้ำเชื่อมผสมลูกกระพรวนและน้ำดอกไม้เทศ นิยมรับประทานคู่กับชาอินเดียที่มีรสขมเพื่อตัดรสหวานจัดไม่ให้เลี่ยนจนเกินไปนัก นับเป็นขนมที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมากที่สุดชนิดหนึ่ง

ที่จับได้ช่างสะดวกหูคนฟังยิ่งนัก อีกแล้ว... ผู้หญิงไทยคนนั้นพูดจาแปลกๆ อีกแล้ว เมื่อวานตอนที่เธอเดินตรงเข้ามาหาเขาที่ตลาดแล้วถามว่าเขาคือเด็กรับใช้ของบ้านที่มีผู้หญิงเพิ่งผูกคอตายใช่หรือไม่ เขาถึงกับนั่งอึ้งพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ จริงอยู่ว่าข่าวการตายของนายหญิงเป็นที่โจษจันกันไปทั่ว แต่ก็ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่โตขนาดลงข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เสียหน่อย

ผู้หญิงต่างชาติที่เพิ่งมาเหยียบแผ่นดินอินเดียได้เพียงวันสองวัน อย่างเธอรู้ข่าวได้อย่างไรกัน

แล้ว... เธอรู้ได้อย่างไรว่าเขาคือเด็กรับใช้ของบ้านนั้น

จะว่าเป็นแม่มดหมอมดผีเหมือนที่เธอแสร้งแสดงต่อหน้ากล้องไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้ก็ไม่น่าใช่ ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ต้องวิ่งโรมมาว่าจ้างให้เขานำสร้อยข้อเท้าไปซุกไว้ในรอยแตกของผนังเช่นนั้นเป็นแน่

ผู้หญิงคนนั้นต้องมีอะไรบางอย่างที่ผิดแผกจากคนทั่วไป...

อะไรบางอย่างที่... ทำให้เขารู้สึกขนลุกอย่างน่าประหลาด...

“ยังจะมองหน้าฉันทำไมอีกยะ เสรีงานแล้วก็ไปได้แล้ว เดี่ยวมีคนมาเห็นเราอยู่ด้วยกันก็ความแตกพอดี” อุษณิษาออกปากไล่ผู้สมรู้ร่วมคิดอย่างไร้เยื่อใย

ร่างเล็กย่องตัวลงวางกระหวงขนมลงบนพื้นลูกรังชิดกับกำแพง พลางพิมพ์อะไรบางอย่างโดยไม่สนใจมองร่างจอมแก๊งก้างของเด็กชายที่ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมสักนิด

“แล้วอย่าได้ปรินาบอกใครเรื่องที่ผมจ้างเธอเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นฉันเอาเธอตายแน่ เข้าใจไหม”

“พี่จ่ายเงินผมแล้ว ผมไม่ปากโป้งหรอกนะ” หนุ่มน้อยเข้มริมฝีปากแน่นคล้ายกำลังซังใจอยู่ครู่หนึ่ง “พี่สาว...”

“อะไรอีก ถ้าจะขอบ๊อคซีซ^๔ เพิ่มละก็ผั้นไปเถอะยะ เธอได้ไปตั้งพันรูป

^๔ ภาษาฮินดี แปลว่า เงินทิป

แล้วนะ ก่อนทำงานครึ่งหนึ่ง เสร็จงานอีกครั้งหนึ่ง เป็นเด็กเป็นเล็กพยายาม วิชูดเลือดขูดเนื้อผู้ใหญ่นะ เดี่ยวแม่ซัดตาแตกเสียนี้” อุษณิษาซึ่งตาใส่เด็ก ที่ตัวสูงกว่าตนเองเกือบสิบเซนติเมตร แล้วกำหมัดเป็นมะเหงพร้อมจะ เขกกระหม่อมอีกฝ่ายเต็มที...เห็นตัวเล็กเท่านี้ก็เถอะ เรื่องทำต่อยทำดี ไ้อ้หนูชนิดหัวโจกประจำซอยไม่เคยแพ้ใครทั้งนั้น จนอัสนี นายทหารใหญ่ ผู้เป็นบิดาออกปากว่าแสบแบบนี้ น่าจะเกิดเป็นผู้ชายเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“โอ้! พี่สาว หน้าตาก็สวยดี แต่ดูยิ่งกว่าเสือเบงกอลอย่างนี้ระวัง หาสามีไม่ได้นะพี่ ผมไม่ได้อยากได้บัคซีซหอรอก...” เด็กชายชาวอินเดียทำ หน้าเหย “ผมก็แค่มีเรื่องอยากจะถามเฉยๆ”

“ถามอะไร” หญิงสาวถามกลับเสียงหัวน สายตายังคงวางอยู่ที่กระทง ขนมโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองคนถาม

“ก็...” เด็กรับใช้เสียวริมฝีปากคล้ายลั้งเล “พี่สาวรู้ได้ยังไงว่านายผู้หญิง ของผมใช้สำหรับสีแดงผูกคอตาย ผม...ผมจำได้ว่าไม่ได้เล่าให้พี่ฟังนี้...”

“ก็ฉันเห็นนี่”

“หา...” คำตอบที่เพิ่งได้ยินทำเอาเด็กหนุ่มทำหน้าไม่ถูก “หะ...เห็น? เห็นอย่างนั้นหรือ...”

“ใช่...เห็น...” อุษณิษาถอนใจเล็กน้อยหน่าย “ทั้งสำหรับ ทั้งนายผู้หญิง ของเธอ ฉันเห็นทั้งสองอย่าง”

เห็นเต็มสองตาเลยด้วย...

ดวงตากกลมโตเหลือบมองไปยังหญิงสาวชาวอินเดียที่นั่งกอดเข้าพิง กำแพงอยู่ข้างๆ กระทงใส่ขนมกุหลาบจามุนแล้วถอนใจเฮือกใหญ่...ร่าง อวบอิมจนเกือบจะเรียกได้ว่าอวบอ้วนตามแบบฉบับของสาวภารตะอยู่ในชุด สำหรับสีเขียวอ่อน ที่รอบลำคอมีผ้าสีแดงผืนโตรัดแน่นและทิ้งชายยาวลง ลากพื้น หญิงคนนั้นช้อนันันตาแห่งแล้งราวปลาตายขึ้นมองอุษณิษาอย่าง เศร้าสร้อย

ไม่ใช่แค่เหมือนปลาตายหอรอก แต่ตายไปแล้วต่างหาก อืดเขียว...

ไม่รู้ว่าสำหรับนั้นรับน้ำหนักน้องๆ ช้างเพื่อนแก้วของเจ้าหล่อนได้
อย่างไรกันหนอ ดูๆ ไปแล้วมันน่าจะขาดกลางตอนที่ร่างอวระยะสุดท้าย
ทิ้งดิ่งลงมาตามแรงโน้มถ่วงโลกแล้วกระแทกพื้นคอหักตายเสียมากกว่า

“พี่สาว...เห็นจริงๆ นะเธอ...”

เด็กชายกวาดตามองตามสายตาของหญิงสาวไปก็พบเพียงกำแพง
สี่กระดุมกระดางอันว่างเปล่า รู้สึกเหมือนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก คล้ายเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง...จริงอยู่ว่าเขาฟังที่เธอรู้เรื่องสี่ของสี่สำหรับ แต่การที่เธอสร้างเรื่อง
หลอกหลวงคนที่กองถ่ายของรายการจากเมืองไทยก็ทำให้ความน่าเชื่อถือ
ในตัวเธอลดลงไปกว่าครึ่ง

“ถามเข้าซื้ออยู่ได้ รีบกลับบ้านไปเลย ไม่อย่างนั้นฉันจะยึดเงินคืนจริงๆ
ด้วย โทษฐานปากมาก”

พอได้ยินคนตัวเล็กขู่ เด็กหนุ่มก็รีบตะครุบเงินที่ซ่อนเอาไว้ที่ขอบ
กางเกงแน่นก่อนจะรีบแผ่นแผ่นหนีไปโดยไม่ต้องรอให้พูดซ้ำ

อุษณิษากอนใจอย่างเหน้อยหน้าอีกคำรบ ขณะผินหน้ากลับมามอง
ร่างท่วมของสาวอินเดียนที่ยังคงนั่งคู่เขาอยู่ในท่าเดิม ด้วยสีหน้าติดจะบึ้งตึง
นิดๆ

“ฉันให้เงินเด็กคนนั้นหนึ่งพันรูปีตามที่ตกลงกันเอาไว้แล้วนะ เธอ
กินขนมให้เสร็จแล้วก็รีบไปเกิดได้แล้ว” หญิงสาวพยายามพูดโดยไม่ขยับปาก
มากนัก เพราะไม่อยากให้คนที่เดินสัญจรผ่านไปมามองว่าเธอบ้าที่พูดอยู่
คนเดียว

ที่จริงพวกเขาจะคิดอย่างนั้นก็คงไม่แปลกอะไร ในเมื่อไม่มีใครมองเห็น
‘สิ่ง’ ที่เธอมองเห็นอยู่ในขณะนี้...

สิ่งที่คนทั่วไปเรียกว่าวิญญาณ!

อุษณิษากลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อเห็นว่าร่างกึ่งโปร่งแสงที่นั่งคู่ตัวซิดกำแพง
อยู่นั้น เอาแต่สะอึกสะอื้นไม่ยอมแตะต้องขนมที่ตนเองร้องขอให้เธอนำมา
เช่นไหว้สักนิด

หญิงสาวไม่รู้หรือกว่าคนอื่นจะให้คำนิยามสิ่งที่เธอเห็นอยู่นี้ว่าผี วิญญาณ สัมภเวสี หรือเรียกว่าเป็นสิ่งลึกลับบ้างละ แต่สำหรับเธอแล้ว พวกเขาไม่มีสิ่งใดที่ลึกลับซ้ำซ้อนยากเกินกว่าจะเข้าใจแม้สักชนิดเดียว ตั้งแต่จำความได้เธอก็รู้จักคุ้นเคยกับ ‘คนจากอีกฟากหนึ่งของมิติ’ เป็นอย่างดีอยู่แล้ว สมัยยังเล็ก เธอเอาแต่คุยกับพวกเขาจนไม่ยอมเล่นกับเพื่อนวัยเดียวกันด้วยซ้ำ ทำให้ใครๆ มองว่าเป็นเด็กเพี้ยน เด็กประหลาด ร้อนถึงบิดาและคุณย่าต้องอธิบายให้เธอเข้าใจเป็นการเร่งด่วนว่าสิ่งที่เธอทำนั้นเป็นสิ่งที่สังคมปกติไม่อาจเปิดใจยอมรับได้โดยง่าย เพราะในยุคที่วิทยาศาสตร์ครองโลกเช่นนี้ ผู้คนแทบจะเลิกเชื่อถือเรื่องลึกลับหรือสิ่งที่ตาเนื้อไม่อาจมองเห็นไปจนสิ้นแล้ว หากอยากจะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมเฉกเช่นคนธรรมดาทั่วไป อุษณิษาต้องรู้จักเลี้ยงไม่ให้ใครรับรู้ถึงพลังพิเศษที่มีอยู่นี้

พลังที่ตกทอดมาสู่ผู้หญิงทุกรุ่นของตระกูล ‘มาคโมเรส’

ใครเลยจะคาดคิดว่าวันหนึ่ง ทายาทคนโตของครอบครัวจะนำพลังที่ทุกคนพยายามปกปิดมาเป็นเครื่องมือทำมาหากินหน้าตาเฉย ไม่ว่าจะใครจะตัดทานอย่างไรก็ไม่ฟัง มิหนำซ้ำยังออกโทรทัศน์กับสื่อต่างๆ ประกาศศักดิ์อย่างไม่เกรงกลัวบรรพบุรุษเจ้าของพลังลุกขึ้นจากหลุมตามมาหักคอเอาเสียด้วย

หลังจากเปิดตัวในฐานะแม่หมอตาทิพย์ไม่นาน อุษณิษาก็โด่งดังคับฟ้า ทั้งเงินและงานต่างๆ หลังไหลเข้ามาไม่ขาดสาย แม่แรกๆ จะทำให้มีปากเสียงกับสมาชิกครอบครัวบ้าง แต่เมื่องานของหญิงสาวสร้างเม็ดเงินจำนวนมหาศาลจนเรียกได้ว่าแทบจะกลายเป็นรายได้หลักของครอบครัว ทุกคนจึงยอมสงบปากสงบคำแต่โดยดี มีแต่ดารา รายผู้เป็นย่าเท่านั้นที่ยังคงคัดค้านเรื่องนี้ ชนิดหัวชนฝา แต่มีหรือที่อุษณิษาจะสน ชื่อเสียงและเงินทองทำให้เธอหลงละเลิง วาดฝันเพริศแพรวว่าช่วงเวลาที่ได้ขึ้นไปยืนบนจุดสูงสุดของชีวิต เช่นนี้จะคงอยู่ตลอดไป

ไม่เคยนึกเลยว่าจะต้องตื่นจากฝัน แล้วร่วงหล่นจากฟ้าลงมา

กระแทกพื้นโครมใหญ่เพราะพลังในการทำนายเริ่มเสื่อม!

“เลิกคร่ำครวญเสียทีเถอะน่า” อุษณิษาระบายลมหายใจยาวอย่างรำคาญใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงสะอึกสะอื้นปึมว่าจะขาดใจไม่เลิกรา “เธอนี่โง่ชะมัด แค่อำนาจใจก็ถึงกับเอาสำหรีแต่งงานมาผูกคอตาย เกิดใหม่ชาติหน้าถ้าเจอสามีเฮงชวยอย่างนี้อีก จำไว้นะว่าให้เอาสำหรีผูกคอตายแล้วเตะลงจากหน้าต่าง ไม่ใช่ผูกคอตายเอง เข้าใจไหม”

แม้คำเสียงของหญิงสาวจะฟังคล้ายเอือมระอาเต็มทน แต่ดวงตากลับแฝงแววแห่งความเห็นอกเห็นใจและสงสารอยู่อย่างเต็มเปี่ยมเสียจนวิญญูณตรงหน้ารับรู้ได้ เจ้าหล่อนพยักหน้า คราบน้ำตาบนใบหน้าถูกแทนที่ด้วยรอยยิ้มบางๆ มือสีคล้ำเข้มแตะหน้าผากตนเองในลักษณะการทำความเคารพก่อนที่ร่างจะค่อยๆ จางหายไป

เหลือเพียงความว่างเปล่า...เช่นทุกครั้งที่ต้องวิญญูณทั้งหลายหมดห่วงและจากไป

อุษณิษาไม่เคยรู้ว่าพวกเขาไปที่ใด ไปสู่จุดใดเหมือนที่ใครๆ ว่ากันหรือไม่รู้เพียงทุกครั้งที่เราช่วยให้ความปรารถนาที่ยังค้างคาของดวงวิญญูณเหล่านั้นสัมฤทธิ์ผล พวกเขาก็จะหายไปเสียเฉยๆ เงียบเชียบเหมือนไม่เคยมีตัวตนมาก่อน จนบางทีหญิงสาวโพล่อกไปว่าพวกเขาอาจเป็นเพียงจินตนาการจากสติอันฟั่นเฟือนของเธอเองก็เป็นได้

แต่เธอรู้ดี...พวกเขามีอยู่จริง

ตั้งแต่ยังเล็ก อุษณิษาไม่เคยกลัวภูตผีปีศาจ ในทางกลับกัน พวกเขาต่างหากที่กลัวเธอ ฉะนั้นคำขู่ประเภท ‘อย่าดี๊อะนะ เดี่ยวผีหลอก’ หรือ ‘ยักษ์จะมากินตับเด็กชน’ จึงไม่เคยใช้ขู่เธอได้ผลเลยสักครั้ง มีแต่เธอนั่นแหละที่ขู่จะจับผีทั้งหลายลงหม้อถ่วงน้ำ ที่จริงจะบอกว่าวิญญูณเหล่านั้นกลัวเธอคงไม่ถูกเสียทีเดียวนัก พวกเขากลัวสายเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในกายของเธอต่างหาก...สายเลือดที่ดาราอารยอธิบายว่าทำให้หญิงสาวที่กำเนิดในตระกูลมาคโมเรสมีอำนาจเหนือคนทั่วไป โดยเฉพาะอุษณิษาที่มีพลังแรงกล้ากว่า

ทุกคนในตระกูล ยิ่งถือว่าพิเศษกว่าคนอื่น ๆ

ใช่ พิเศษมาก... มากเสียจนอึดอัดเสียจะ

ใคร ๆ อาจจะได้คิดว่าการเป็นคนมีพลังพิเศษเหนือธรรมดา นั้นโก้ แต่สำหรับอุษณิษาแล้ว พลังที่ว่ำนั้นสร้างความยากลำบากให้ชีวิตไม่น้อยทีเดียว นอกจากหญิงสาวจะสามารถมองเห็นและติดต่อสื่อสารกับเหล่าวิญญาณได้แล้ว เธอยังมีญาณหยั่งรู้ที่แปลกประหลาดพิสดารที่สุด ไม่ใช่เพียงแค่ทำนายอนาคตได้อย่างแม่นยำ แต่เพียงแต่ะมือลงบนหนังสือหน้าแรก เธอก็สามารถรู้เนื้อหาของมันไปจนถึงหน้าสุดท้าย แถมยังเข้าใจและแทบจะจดจำทุกตัวอักษรได้เป็นอย่างดี เธอเรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้ในระยะเวลาอันสั้นราวเซลล์สมองเป็นฟองน้ำวิเศษที่สามารถซึมซับของเหลวได้อย่างไม่มีวันจบสิ้น ดูตัวอย่างจากการที่เธอเรียนภาษาฮินดีด้วยตนเองก่อนมาอินเดียเพียงหนึ่งอาทิตย์เป็นต้น

และเพราะความพิเศษเหนือมนุษย์เช่นนี้เอง อุษณิษาจึงถูกตีกรอบจนแทบกระดิกกระเดี้ยไปไหนไม่ได้ ชีวิตของเธอเต็มไปด้วยข้อห้ามล้านแปด ห้ามแสดงพลังให้คนอื่นเห็น ห้ามพูดเรื่องที่เห็นวิญญาณได้ให้ใครฟัง ห้าม... แม้กระทั่งไม่ให้มีผลการเรียนที่โดดเด่นเกินไป เพราะอาจจะถูกจับตามองเรื่องพลังการซึมซับความรู้จากหนังสือได้ ทุกครั้งที่ผลการสอบปลายภาคออกมาดีเลิศเกินระดับอายุ หญิงสาวจึงถูกดูแลการได้รับคำชมเสมอ เมื่อถูกกดดันมากเกินไป เธอจึงระเบิดออกในรูปแบบของการปฏิวัติเต็มรูปแบบกับกฎต่อทุกกฎข้อห้ามและทำในสิ่งที่ดาราขายกล้วยที่สุด...

เป็นแม่หมอตาทิพย์!

มัทราที่ ๒

อุษณิษาเห็นว่าน่าจะยังมีเวลาให้เดินลอยชายเล่นอีกราวสิบห้านาที จึงปล่อยตนเองให้ไหลไปกับคลื่นมนุษย์ที่เดินขั้วไขว่อยู่บนถนนแคบๆ ข้างวิหารพระแม่กาลีที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในโลกาตาซึ่งเต็มไปด้วยร้านค้ามากมายเรียงรายเป็นทิวแถว บ้างก็จำหน่ายเครื่องสักการบูชาของคัมภีร์เทวี ตั้งแต่พวงมาลัยดอกชบาสีแดงสดไปจนถึงกำยานกลิ่นหอมฉุน บ้างก็จำหน่ายเครื่องประดับ สร้อย แหวน และกำไลอินเดียซึ่งเป็นที่นิยมของบรรดานักท่องเที่ยว เสียงร้องตะโกนเรียกลูกค้าของบรรดาพ่อค้าแม่ขายและเสียงพูดคุยจ้อกแจ้กจอบแจจของผู้คนในดินแดนแห่งนี้เป็นเอกลักษณ์พอๆ กับสีลันของเสื้อผ้าแสนสะอาดตัดกับสีผิวคล้ำเข้มของพวกเขาน่ามอง หญิงสาวมองพ่อค้าวัยกลางคนที่กำลังยื่นผ้าคลุมไหล่ให้นักท่องเที่ยวเลือกชมแล้วอดอมยิ้มไม่ได้ จะมิชาติไหนนอกจากอินเดียอีกหนอที่สวมเสื้อกูรตะสีเขียวใบตองและกางเกงทรงพองสีแดงแปร๊ดแล้วดูไม่แปลกตา แถมยังกลมกลืนไปกับบรรยากาศรอบกายได้เช่นนี้อีก

ภาพของอินเดียที่อุษณิษาเคยจินตนาการเอาไว้ก่อนที่จะมาเยือนนั้น

แตกต่างจากที่ส่องตาของเธอเห็นในขณะนี้ลิบลับ ความล้าหลังและความสกปรกต่างๆ นานาที่ได้ฟังจากคำบอกเล่าของผู้คนแทบจะถูกกลบเลื่อนไปจนสิ้นเมื่อได้ยืนอยู่ท่ามกลางบรรยากาศอันเปี่ยมไปด้วยมนตร์ขลังของดินแดนแห่งนี้ด้วยตนเอง ความเชื่อและความศรัทธาอันเปี่ยมล้นนับพันปีสะท้อนให้เห็นชัดแม้ในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย หรือแม้แต่วิถีชีวิตประจำวันที่พวกเขายึดถือไม่เคยเสื่อมคลาย นี่กรรมที่ทำให้กาลเวลาในดินแดนแถบนี้ดูจะเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้าราวถูกหยุดเอาไว้ในยุคที่มนุษย์ยังคงศรัทธาในองค์เทพและเคารพในพลังแห่งธรรมชาติ

น่าเสียดาย...ที่คนอินเดียนรุ่นใหม่เริ่มพากันละทิ้งแก่นแท้แห่งความศรัทธา และมุ่งเข้าหาแสงสีเสียงแห่งโลกศิวิไลซ์กันเสียหมดแล้ว

หญิงสาวเดินลึกไปตามทางเดินเรื่อยๆ อย่างไม่เร่งรีบ เพราะคิดว่ายังมีเวลาเหลือที่จะเดินหากำไลสวยๆ ไปฝากอลิสรา น้องสาวตัวผู้หนึ่งที่รำร้องอยากจะได้สำหรับสวยๆ และเครื่องประดับครบชุด รูปร่างสูงโปร่ง แถมมีทรวดทรงอวบอ้อมอย่างอลิสราใส่ออกมาคงสวยสะดุดตา ดังนั้นพี่สาวใจยักษ์อย่างอุษณิษาจึงตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ซื้อมากลับไปให้แน่ๆ

ทำไม่นะหรือ...ก็มีอยู่เหตุผลเดี๋ยวนั้นละ

หมั่นไส้!

เกิดซ้ำๆ เธอตั้งสามปี แต่ดันสูงกว่าตั้งเกือบสิบห้าเซนติเมตร แถมยังอ้วนกว่าเห็นๆ เวลาไปไหนมาไหนด้วยกันก็มักมีคนทักว่าอลิสราเป็นพี่สาวคนโต ส่วนเธอกลายเป็นน้องคนสุดท้องไปเสียอย่างนั้น นำहुดหิดหนักเชียว ฉะนั้นเอาไปแค่กำไลพวงละยี่สิบรูปก็พอ!

เท่าเลิกในโรงแห้วซัพพาลปักเลื่อมสีชมพูระงังเมื่อได้กลิ่นหอมแรงโชนมาปะทะจมูก กลิ่นนั้นหอมหวานเสียจนอุษณิษาต้องยืนนิ่งตั้งถูกสะกดจะว่าเป็นกลิ่นกายนาก็คล้ายๆ อยู่เหมือนกัน เพียงแต่เข้มข้นกว่าหลายร้อยเท่า นำแปลกที่หญิงสาวไม่รู้สึกร่างกลิ่นที่ลอยอบอวลอยู่นี้ฉุนจนแสบจมูกสักนิดตรงกันข้าม... กลับเป็นกลิ่นที่เฝ้าชวนและมิมนตร์ขลังอย่างน่าอัศจรรย์ ร้าง

บอบบางหมุนไปรอบๆ เพื่อเสาะหาที่มาของกลิ่นอันน่าพิศวงนั้น แต่ก็ได้เพียงกลิ่นอายเจือจางที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในอากาศ

กลิ่นอะไร...

ในคราแรกอุษณิษาคิดว่าเธอถูกผีแซกแถวนี้ลองดีเสียแล้ว แต่เมื่อลองมองดูดีๆ ในอาณาบริเวณรอบเทวสถานแห่งนี้ไม่ปรากฏดวงวิญญาณใดๆ ให้เห็นสักดวง อาจด้วยเป็นอาณาเขตอันศักดิ์สิทธิ์ที่กระมังจึงมีแต่บรรยากาศรื่นรมย์และร่มเย็นประดุจมีพลังของเทพเทวาปกป้องรักษาอยู่ตลอดเวลา เช่นนี้ อีกประการหนึ่ง 'กลิ่น' ของเหล่าวิญญาณเยือกเย็นชวนขนลุกและเศร้าสร้อยกว่านี้มากนัก

นี่ไม่ใช่กลิ่นของวิญญาณหรือภูตผีปีศาจแน่ๆ

กลิ่นนี้อัดแน่นไปด้วยพลังชีวิต และเฝ้าเวียนเสียดจนพาให้หัวใจของหญิงสาวเต้นรัวจนเจ็บไปทั้งอก

ความอยากรู้อยากเห็นชักนำไปสองขาออกเดินตามกลิ่นแสนเจือจางที่ลอยกรุ่นมากับกลิ่นกำยานที่บรรดาร้านค้าจุดธูปของค์เทพเพื่อขอให้ทำมาค้าคล่อง

น่าประหลาดนัก...ยิ่งเดินลึกเข้าไปตามทางเดินเท่าใด กลิ่นอันน่าพิศวงก็ยิ่งทวีความเข้มข้นมากขึ้นเท่านั้น คล้ายจงใจหลอกล่อให้เธอเดินเข้าไปหา รวดดอกไม้ส่งกลิ่นยั่วผีเสื้อสีสวยให้หลงมัวเมาบินตรงเข้าไปหาประหนึ่งต้องมนตร์ รู้ตัวอีกที อุษณิษาก็มาหยุดตรงหน้าอาคารชั้นเดียวที่ตั้งอยู่สุดทางเดินเสียแล้ว

ที่นี่เอง...ที่มาของกลิ่นนั้น

รูปทรงของอาคารนี้ไม่แตกต่างจากอาคารอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงเท่าใดนัก หากดูเก่าแก่และทรุดโทรมกว่าอาคารไม่เคยได้รับการบูรณะมานานนับสิบปี สีของผนังด้านนอกกลอกล่อนและกระดำกระด่าง ป้ายชื่อที่ติดอยู่ด้านบนหรือที่ขีดจางจนแทบมองไม่เห็นตัวอักษรเทวนาครีที่เป็นชื่อร้านเสียแล้ว ที่หน้าร้านมีตุ๊กตาและหุ่นกระบอกรูปร่างแปลกตาแขวนเรียงราย

อยู่เกือบเต็มพื้นที่ บ้างก็มีขนาดใหญ่ขนาดเท่าเด็กทารก บ้างก็เล็กไม่เกินฝ่ามือ มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นงานฝีมือแกะจากไม้และวาดลายลงสีอย่างประณีต เสียดยาก็แต่เสื้อผ้าสีสดใสของตุ๊กตาทั้งหญิงและชายเหล่านั้นล้วนมีหยากไย่และผงฝุ่นจากดินลูกรังสีแดงเกาะอยู่เต็มไปหมด บ่งชี้ว่าไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควร

ดูท่ากิจการไม่ค่อยดีเท่าไรแฮะ

อุษณิษากวาดตามองไปรอบๆ แล้วไม่ค่อยแปลกใจนัก เพราะนอกจากแถวนี้จะมีผู้คนบางตากว่าร้านค้าที่อยู่ต้นทางมากแล้ว ร้านนี้ยังตั้งอยู่ในมุมอับที่ด้านหลังติดกับกำแพงดินสูงกว่าสามเมตร ทำให้บรรยากาศมืดครึ้มเหมือนไม่เคยต้องแสงแดดมาเป็นศตวรรษ หากบอกว่าเป็นร้านผีสิงหญิงสาวก็เชื่อ

แต่...เธอไม่กลัวผีนี้ ผีต่างหากที่ต้องกลัวเธอ!

“สวัสดีค่ะ” หญิงสาวเอ่ยเป็นภาษาฮินดีพลางก้าวขาเข้าไปด้านในอย่างระมัดระวัง เพราะบรรยากาศในร้านค่อนข้างมืด ประหลาดใจนิดหน่อยที่ภายในร้านดูไม่รกเวิ้งว้างอย่างที่คิด แม้จะมีหีบไม้แกะสลักหลากสีและตุ๊กตาจำนวนมากวางกองสุมกันอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบเท่าใดนัก แต่พื้นร้านกลับได้รับการปัดกวาดเช็ดถูจนสะอาดสะอ้านพอควรและไม่มีการขึ้นชั้นเลยแม้สักนิด อาจเพราะกลิ่นหอมที่ดึงดูดให้เธอตามมาถึงที่นี่ลอยอวลจนกลบทุกกลิ่นไปจนสิ้นก็เป็นได้

“มีใครอยู่ไหมคะ” อุษณิษาร้องถามอีกครั้ง แต่นอกจากเสียงเพลงจากโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ไม้สีเข้มที่อยู่ด้านในสุดของร้านแล้ว ก็ไม่มีเสียงขานรับแต่อย่างใด

แบบนี้เองเล่าถึงได้ไม่มีลูกค้าเข้าร้าน มัวแต่ดูทีวี ไม่สนใจขายของ...หญิงสาวระบายนมหายใจอย่างหุดหิด แล้วจงใจอำมหันๆ ตรงไปยังเคาน์เตอร์หวังให้คนที่นั่งชมโทรทัศน์อยู่หันมาสนใจเธอบ้าง เมื่อเดินเข้ามาใกล้ๆ จึงเห็นว่าข้างๆ โทรทัศน์นั้นมีเอกสารและสมุดบัญชีวางกองสูงเกือบ

ท่วมศีรษะโดยมีหีบไม้ขนาดใหญ่ราวฟุตบอลครึ่งวงอยู่ด้านบนทำหน้าที่แทน
ที่ทับกระดาษ

กลิ้งมาจากตรงนั้น...

หัวใจของอุษณิษาเต้นรัวเป็นจังหวะแปลกๆ...หีบนั้นเก่าจนเรียกว่า
ใกล้จะผุพังเต็มทน สีที่วาดเป็นลวดลายนกยูงสวยงามกะเทาะออกจนมอง
เห็นเนื้อไม้อย่างชัดเจน มุมด้านขวาสุดทะลุจนเป็นรูขนาดเท่าเหรียญสิบและ
มีกลิ่นหอมจัดลอยกรุ่นออกมาจากด้านใน

แปลก...ต่อให้หอมแรงแค่ไหนก็ไม่น่าไปไกลถึงถนนด้านนอก
ได้เลย

ร่างเล็กเขย่งปลายเท้าเพื่อส่องดูว่าอะไรอยู่ในกล่องผ่านรูเล็กๆ อย่าง
อยากรู้อยากเห็น แต่แสงสลัวในร้านก็ทำให้เห็นเพียงเงาราวๆ ของบางสิ่ง
บางอย่างที่น่าจะเป็นวัสดุที่ทำจากผ้าเท่านั้น หญิงสาวม้มปากอย่างซึ้งใจอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะแหยปลายนิ้วชี้เข้าไปในรูนั้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ

เอาน่า...อย่างน้อยก็คงไม่ใช่แขกทุกคนหรอกที่จะเก็บงูเห่าไว้ในหีบ
เอาไว้เป่าปี่ไซว์งู...

“ทำอะไรนะ!”

เสียงตะโกนที่ดังฟาบรยากาศเสียงเขียบมานานั้นทำเอาอุษณิษาสะดุ้ง
โหยง ปลายนิ้วจึงเกี่ยวเอาหีบหล่นลงบนพื้นดังโครม ผ้าไม้ทรงโค้งที่ปิดผนึก
เอาไว้กระเด็นหลุดไปคนละทิศละทาง ส่วนตัวหีบนั้นแตกออกเป็นเสี่ยงๆ
ทำให้เห็นซัดถนัดตาว่าสิ่งที่อยู่ใต้กองไม้ นั่นคือ...

ตุ๊กตา!

“ฉัน...ฉันขอโทษค่ะ ฉันเรียกแล้วแต่ไม่มีใคร ก็เลยถือวิสาสะแตะ
ของโดยพลการ...” หญิงสาวย่อตัวลงเก็บของพลางเอ่ยขอโทษโดยไม่มอง
หน้าเจ้าของเสียงด้วยซ้ำ ดวงตากลมโตจับจ้องแต่ตุ๊กตาที่เพิ่งหยิบขึ้นมาจาก
พื้นไม้วางตา ที่จริงควรเรียกว่าหุ่นกระบอกถึงจะถูก เพราะมีข้อต่อที่ขยับ
ไปมาได้ พร้อมให้ผูกเชือกสำหรับชักอย่างที่เคยเห็นจนชินตา

หุ่นกระบอกตรงหน้านี้สูงประมาณห้าสิบเซนติเมตร แกะจากไม้ที่มีเนื้อค่อนข้างแข็งเป็นชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมยาวหยักศกตามแบบฉบับอินเดียโบราณ แม้จะมีคราบฝุ่นจับอยู่บ้าง แต่ยังพอมองเห็นสีผิวที่ถูกระบายเป็นสีฟ้าอมม่วงอย่างชัดเจน โครงหน้าของหุ่นตัวนี้เสมือนจริงเสียจนอุษณิษาอยากเห็นหน้าศิลปินที่สรรค์สร้างมันขึ้นมาเสียจริงๆ อยากรู้ว่าเขาทำอย่างไรถึงวาดดวงตาสีดำลึบเอาไว้ได้ปึกคิ้วเข้มให้มีประกายวิบวับรับกับรอยยิ้มยั่วเย้าราวมีชีวิตเช่นนี้ได้ ที่อุษณิษาชอบที่สุดก็คงเป็นเสื้อผ้าสีเหลืองอันประกอบด้วยกางเกงผ้าทรงพองเหมือนที่เคยเห็นในภาพวาดเก่าๆ เข้าชุดกับเสื้อกั๊กเอวลอยและผ้าคาดผมที่ประดับด้วยหางนกยูง เรียกได้ว่ามีรายละเอียดวิจิตรงดงามและครบถ้วนอย่างยิ่ง น่าเสียดายที่แขนซ้ายของหุ่นกระบอกตัวนี้หักเป็นสองท่อนจนเห็นเนื้อไม้ที่อยู่ด้านใน

เนื้อไม้สีดำสนิท แล้วก็หอมมากเสียด้วย

“ผมติดป้ายด้านหน้าว่าปิดร้าน คุณไม่เห็นหรือไง...” เสียงต่อว่าต่อขานเสียบไปเมื่อคนพูดได้เห็นดวงหน้าที่เงยขึ้นมองเขาเต็มตา ใบหน้าคมเข้มที่บั้งตึงในคราแรกค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยรอยยิ้มที่ละน้อย... ไม่นึกเลยว่าเดินออกไปหาของกินที่ร้านค้าแถวนี้ครูเดียวก็มีสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มมาเยือนร้านแบบนี้ “นี่คุณ...เป็นคนต่างชาติเหรอ”

“ค่ะ ฉันเป็นคนไทย” อุษณิษาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดภาษาอังกฤษสำเนียงบริติชแท้ๆ แถมยังแต่งกายด้วยเสื้อเซ็ทและกางเกงสแล็กส์เนื้อดีแบบสากล ไม่สวมชุดซาลวาร์ กูรตะแบบชาวอินเดียที่เธอเห็นในแถบนี้

“ว้าว! คุณมาจากเมืองไทยหรือครับ เห็นคุณสวมชุดแบบนี้ ผมนึกว่าคุณเป็นเดซีเกิร์ล^๕ เสียอีก”

ชายหนุ่มจิกยิ้มกว้าง เขาจัดว่าหน้าตาดีไม่เลว เพียงแต่ติดจะล่ามออยู่

^๕ Desi Girl เป็นแสลงที่คนรุ่นใหม่นิยมพูด แปลว่า สาวอินเดีย

สักหน่อย

“ผมไม่เคยไปเมืองไทยเลย เขาวกัันว่าอาหารอร่อย สาวๆ ก็สวย”
 นัยน์ตาของชายหนุ่มเป็นประกายวิบวับ...อาหารอร่อยหรือเปล่าไม่รู้ แต่
 เรื่องสาว ๆ สวยเป็นเรื่องจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ หลักฐานก็มีให้เห็นอยู่เต็มสองตา
 นี้แล้วไง

หญิงสาวยิ้มแฉ่ง...อีตานี้หน้าตาก็ดีอยู่หรอก แต่มุกที่ใช้จับผู้หญิง
 เซยมาก คิดหรือว่าเธอจะหลงเคลิ้มไปกับคำพูดชวนเลี่ยนแบบนี้ ไม่ได้แถม
 ทรอกยะ!

“เอ่อ...ฉันต้องขอโทษจริงๆ ที่เข้ามาวุ่นวายในร้าน คือฉันมองไม่เห็น
 ป้ายจริงๆ ค่ะ ส่วนค่าเสียหาย...”

ดวงตากลมโตเหลือบมองป้ายกระดาษที่ติดไว้หน้าร้านแล้วค่อนข้างอด
 ในใจ...เล่นติดเอาไว้หลังประตูกระจกที่มีข้าวของแขวนระโยงระยางแบบนั้น
 ใครจะไปเห็นกันล่ะยะ!

“โอ...ไม่เป็นไรครับ ถ้าคุณหมายถึงหีบไม้กับตุ๊กตานี้ละก็ แขนของ
 ตุ๊กตาดาวนี้มันหักอยู่แล้ว คุณปู่ของผมก็เลยเก็บเอาไว้ในนี้ ก็อย่างที่คุณเห็น
 นั้นละครับว่าหีบนั้นก็ชำรุด ยังไงก็ต้องทิ้งอยู่ดี” ชายหนุ่มรีบช่วยพยุงตัว
 หญิงสาวขึ้นยืน ดวงตาหลุบลงมองใบหน้าแสนน่ารักตรงหน้าอย่างกะลุ่ม
 กะเหลี่ย “ผมชื่ออรชุนครับ เป็นหลานชายเจ้าของร้าน”

อุษณิษาลอบถอนใจอย่างโล่งอก...นี่กว่าจะต้องบากหน้าไปขอเบิก
 ค่าตัวล่วงหน้าจากเตชิตมาจ่ายค่าเสียหายเสียแล้ว

“ฉันชื่ออุษณิษาค่ะ” หญิงสาวยื่นมือไปสัมผัสกับมือที่ยื่นมารออยู่
 แล้วตามมารยาท แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะจับแน่นไม่ยอมปล่อย แถมยัง
 ส่งยิ้มหวานชวนขนลุกมาให้ เธอจึงต้องเป็นฝ่ายออกแรงชักมือหนีเสียเอง
 “เอ่อ...ที่คุณว่าจะทิ้งนี้ทิ้งทั้งหีบทั้งตุ๊กตาด้วยหรือเปล่าคะ ถ้าคุณจะทำทิ้งละก็
 ขายเป็นให้ฉันได้ไหม”

“คุณจะทำซื้อตุ๊กตาที่พังแล้วนะหรือครับ” อรชุนขมวดคิ้วอย่างงุนงง

“คุณลองดูตัวอื่นในร้านดีกว่าไหมครับ มีสวยๆ อยู่หลายตัวเลย คุณปู่ของผมทำเองทั้งนั้น เมื่อก่อนตุ๊กตากัตุปลุติฝีมือของปู่ผมมีชื่อมากเลยนะครับ ใครๆ ก็รู้จักร้านของอาลีทั้งนั้น”

“กัตุปลุติ?”

“กัตุปลุติแปลว่าหุ่นกระบอกครับ เป็นชื่อที่เรียกกันในแคว้นราชสถาน^๖ ปู่ของผมเกิดที่นั่น” ร้างสูงไปร้องเดินตรงไปยังตุ๊กตาที่กองอยู่มุมร้านและหยิบตุ๊กตาชายหญิงมาคู่หนึ่ง ตัวผู้หญิงแต่งกายด้วย紗หรืสีบานเย็นสดใส ส่วนตัวผู้ชายแต่งกายคล้ายๆ กับตัวที่อุษณิษาถืออยู่ แต่รายละเอียดไม่ประณีตนัก “ถ้าคุณอยากได้ตุ๊กตาพระกฤษณะแบบตัวนั้น ผมจะแถมตุ๊กตาพระแม่ราธาให้คุณด้วย คู่รักก็ต้องอยู่ด้วยกันเป็นคู่จริงไหมครับ รับรองว่าผมจะลดราคาให้พิเศษเลย ถือว่าเป็นของขวัญที่เราได้รู้จักกัน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันอยากได้ตัวนี้มากกว่า ถึงชำรุดฉันก็ซ่อมได้ ขยายให้ฉันเถอะนะคะ” อุษณิษาไม่ได้สนใจฟังสักนิดว่าอรชุนพร้าพรธนาอะไร ออกมาบ้างเพราะหนึ่งสมองและสองตามัวแต่จลจลอยู่กับเจ้าหุ่นในอ้อมแขน จนไม่สนใจสิ่งอื่น “หรือจะให้ฉันไปขอซื้อกับคุณปู่ของคุณเองก็ได้นะคะ”

“คงจะไม่ได้หรอกครับ เพราะท่านเสียชีวิตไปเมื่อสองเดือนที่แล้ว” รอยยิ้มของอรชุนเลื่อนไปนิดหนึ่งเมื่อเอ่ยถึงผู้ล่วงลับ เขาชี้ขึ้นไปที่ภาพถ่ายชาวตาที่แขวนอยู่บนกำแพงด้านหลังเคาน์เตอร์ รอบภาพมีการคล้องพวงมาลัยเอาไว้ตามแบบฉบับอินเดีย ใบหน้าของชายชราที่ปรากฏในภาพนั้นซบดอบจนเห็นโหนกแก้มและปลายคางแหลมชัดเจน ดวงตาของเขาดูกร้าวและบึ้งตึงราวกับไม่เคยมีรอยยิ้มและแต่เติมให้ชีวิตเข้มขึ้นเอาเสียเลย

ชายหนุ่มไม่สนิทกับผู้เป็นปู่สัก เขาถูกส่งไปอยู่กับญาติที่ลอนดอน

^๖ Rajasthan เป็นแคว้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของอินเดีย มีเมืองหลวงคือชัยปุระอันเลื่องชื่อคือชาเรื่องงานแกะสลักหินอ่อน ว่ากันว่าเป็นแคว้นที่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมประเพณีอันน่าตื่นตาตื่นใจ สัมกับชื่ออันหมายความว่าแคว้นแห่งเหล่ากษัตริย์

ตั้งแต่เล็กๆ จึงไม่ค่อยได้พบหน้าญาติๆ ที่อินเดียเท่าที่ควร ยิ่งได้เข้าทำงานเป็นพนักงานบัญชีของบริษัทฯ ใหญ่ เขาก็ว่านายจนแทบไม่ได้กลับมาเหยียบแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนนานหลายปี รู้อีกที่ปูอาลีก็เสียชีวิตทิ้งมรดกเป็นร้านลับปะรังเคไวให้ครอบครัวของเขาแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่มีใครในครอบครัวของเขา รู้วิธีทำตุ๊กตากัดปุตุลืออะไรนี้สักคน แถมก่อนเสียชีวิตยังกำชับนักกำชับหน้าให้ดูแลร้านให้ดี

ล่อเล่นหรือเปล่า...ร้านโกโรโกโสที่ตั้งอยู่ในท่าเลลวร้ายที่สุดในโลกตาแบบนี้ ผืนเปิดต่อไปก็รังแต่จะแจ้งท่าเดียว ลู้ขายร้านแล้วเอาเงินไปก่อร่างสร้างตัวที่ลอนดอนไม่ดีกว่าหรือ

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกันครับ” ชายหนุ่มถอนใจ “ที่จริงร้านเรากำลังจะปิดกิจการอยู่แล้ว ผมเองก็กำลังเคลียร์บัญชีแล้วเลือกสินค้าที่น่าสนใจบางส่วนเอาไว้ไปขายออนไลน์ที่ลอนดอน ขึ้นไหนที่ใช้ไม่ได้ผมคงต้องทิ้งอยู่ดี ถ้าคุณยืนยันว่าอยากได้ผมจะขายให้ถูกๆ ก็ได้ครับ ขอแค่ห้าร้อยรูปีก็พอ”

“จริงหรือคะ ดีใจจังเลย” อุษณิษาแสวงยิ้มหวานน่ารักทั้งๆ ที่อยากจะแยกเขี้ยวใส่คนพูดเสียมากกว่า เชื่อแล้วว่าใครๆ บอกว่าเขกเขี้ยว ตุ๊กตาพังๆ ยังคิดตั้งห้าร้อยรูปี

หน้อย! นึกว่าจะให้ฟรีเสียอีก!

“หรือจะเป็นเบงก์หนึ่งร้อยรูปีที่มิเบอร์โทร คัพท์มือถือของคุณ ผมก็โอเคนะครับ เพื่อวันไหนผมไปเที่ยวเมืองไทย จะได้โทร. ขอให้มาเป็นไกด์นำเที่ยวกิตติมศักดิ์”

หญิงสาวลอบกลอกตา รู้สึกเวียนหัวกับคำพูดเสียนๆ ของชายหนุ่มเต็มทน ถ้าไม่เพราะว่าถูกชะตากับเจ้าตุ๊กตาตัวโตนี้เหลือเกินละก็ เธอไม่มีวันยอมทนฟังอะไรแบบนี้เป็นอันขาด...ดวงตากกลมโตเหลือบมองนาฬิกาติดผนังเก่าๆ ที่อยู่มุมร้านแล้วระบายลมหายใจยาว เลยเวลาที่ควรจะกลับไปทีกองถ่ายมาเกือบสิบห้านาทีแล้ว ถ้าขึ้นยังยืนต่อรอราคากับเจ้าของร้าน จนน้ำลายแห้งต่อไป มีหวังได้ถูกที่มงานต่อว่าเอาแน่ๆ คิดได้ตั้งนั้นอุษณิษา

จึงยอมควักเงินห้าร้อยรูปีส่งให้ออร์ซุนก่อนจะเดินตัวปลิวออกจากร้านไป เหมือนกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจเรียกราคาที่สูงกว่านี้อีก ทิ้งให้ชายหนุ่มมองตามไปอย่างสุดแสนเสียดาย

“ออร์ซุน แกคุยอยู่กับใคร ทื่อ” ชายชราวัยราวหกสิบปีต้นๆ ในชุดพื้นเมืองเดินออกมาจากประตูด้านหลังร้านด้วยสีหน้าอ่อนล้า

“ลูกค้าครับพ่อ หน้าตาน่าเอ็นดูเขี้ยวละ ถ้าอยู่นานกว่านี้อีกนิด พ่อคงได้สะก๊ี้เป็นคนไทยแน่ๆ”

ออร์ซุนโบกธนบัตรในมือไปมา ในขณะที่บิดาเลิกคิ้วขึ้นสูงด้วยความประหลาดใจพรางกวาดตามองไปรอบๆ ร้าน

“เราปิดร้านไม่ใช่หรือไง แล้วเขามาซื้ออะไรไปล่ะ”

“กัตปุตลีในหีบบนเคาน์เตอร์ครับ ตัวที่แขนหักนั่นละ เสนอตัวอื่นให้ก็ยั้งยั้งจะเอาตัวนี้ให้ได้ แปลกชะ...”

“อะไรนะ!” โดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบประโยค คนสูงวัยกว่ารีบปรลาดไปที่เคาน์เตอร์แล้วก้มลงมองเศษหีบไม้ที่อยู่บนพื้นด้วยแววตาตื่นระริก “แกขายไปได้ยังไง รู้ไหมว่าปู่แก่ลี้้งนั้กั้้งหนาว่าห้ามไปแตะต้องมันเด็ดขาด”

“ห้ามแตะต้อง? หมายความว่ายังไงครับพ่อ” ออร์ซุนงงเป็นไก่ตาแตกกับท่าทางตื่นตระหนกราวบ้านกำลังเกิดเพลิงไหม้ของคนเป็นพ่อยิ่งนัก “โอ้! พ่อ มันก็แค่ตุ๊กตาพังๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น ยังไงเราก็ต้องทิ้งอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ”

“ปู่แก่เคยบอกไว้ว่าตุ๊กตานั้นมันชั่วร้าย ให้เก็บเอาไว้ในหีบแล้วล็อกให้ดี” ชายชรากรลีนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น “แกรีบวิ่งตามลูกค้าคนนั้นไปเดี๋ยวนี้เลย เอาเงินไปคืนเขาซะ แล้วเอาตุ๊กตากลับมา ก่อนที่จะเกิดเรื่อง!”

อุษณิษาบรรจงใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นลูบไปบนใบหน้าของตุ๊กตาหุ่นกระบอกอย่างเบามือ ทันทีที่เซ็ดคราบฝุ่นออก รายละเอียดที่แสนอ่อนช้อยและลึกลับสดใสราวกับเพียงลึระบายใหม่ๆ ก็ปรากฏชัดต่อสายตาอย่างน่าอัศจรรย์

ไม่มีสี่ส่วนใดที่ลือก่อนหรือกะเทาะออกแม้เพียงนิด เส้นผมหยักศกยาว ระบุว่าที่มาจากเส้นใยหนานุ่มที่หญิงสาวไม่รู้จักมาก่อนนั้น เพียงใช้มือบิดนิด หน่อยก็เข้าทรงอย่างสวยงามแล้ว

“แกเป็นตุ๊กตาตัวแรกที่ฉันซื้อในรอบสิบปีเลยรู้ไหม” หญิงสาวหัวเราะ เบาๆ พลางเลื่อนมือไปถอดเสื้อผ้าที่มีคราบเข็มนเป็นดวงๆ ของตุ๊กตาออก เพื่อนำไปซัก

นึกแล้วให้ซาตนเองนึก เธอไม่ใช่สาวน้อยประเภทที่เห็นตุ๊กตาแล้ว ต้องวิ่งเข้าไปใส่แบบอลิสรา ว่ากันตามจริงแล้วเธอไม่เคยมีตุ๊กตาไว้สำหรับนอน กอดบนเตียงด้วยซ้ำไป เพราะคิดว่ามันเกะกะ เจ้าตุ๊กตายัดนุ่นพวกนั้นมีไว้ สำหรับชื่นชมชั่วคราวประเดี๋ยวประด๋าวแล้วก็เบื่อ อีกทั้งยังเป็นแหล่งสะสมของ ฝุ่นผง สาเหตุของสารพัดโรคทางเดินหายใจต่างหาก

มีก็แต่เจ้าตุ๊กตาตัวนี้นี่ละ ที่เธอบอกตัวเองว่าจะต้องเป็นเจ้าของมัน ให้ได้ตั้งแต่แรกเห็น...

ถ้าจะมีข้อแก้ตัวสักข้อก็คง...เป็นเรื่องที่เจ้าตุ๊กตาตัวนี้ทำจากไม้ ไม้ใช้ ผ้าและนุ่นที่เป็นแหล่งสะสมไรฝุ่นละน้่า แต่ถ้าว่กันตามจริง ฝุ่นที่เกาะบน เนื้อตัวของมันดูจะมากกว่าฝุ่นบนตุ๊กตาในห้องของอลิสราวมกันเสียอีก ดูอย่างคราบเขม่าสีดำที่เกาะอยู่บนผ้าขนหนูชุบน้ำในมือเธอนี้ปะไร ดำปี เสียจนแทบมองไม่ออกว่าสีเดิมของมันเป็นสีฟ้าอ่อนเลยสักนิด

มือเรียวยาวงักนิดหนึ่งเมื่อเลื่อนผ้าในมือลงมาที่กางเกงสีเหลือง ด้านล่าง แวบหนึ่ง อุษณิษาารู้สึกเหมือนดวงตาของเจ้าหุ่นกระบอกที่นอน แอ้งแอ้งอยู่ตรงหน้าหรือชนิดๆ อย่างเจ้าเล่ห์คล้ายรอยยิ้มให้เธอปลดกางเกง ผ้าตัวนสีเหลืองออกแล้วทำมิตีมีร้ายมันอย่างเต็มที่

บ้าไปกันใหญ่แล้ว!

หญิงสาวสิ้นศรัทธาแรงๆ ไล่ความคิดเพี้ยนๆ ออกจากสมองแล้ว มองไปหน้าแสบสวยของมันซัดๆ อีกที ก่อนจะหัวเราะแค้นๆ เมื่อเห็นว่า สีหน้าของมันเรียบเฉย ไม่ได้แสดงอารมณ์อย่างที่เราจินตนาการสักนิด

เธอรู้ว่าตุ๊กตาตัวนี้มีบางอย่างที่พิเศษกว่าตุ๊กตาปกติ แต่มั่นใจได้ล้านเปอร์เซ็นต์ว่าไม่ใช่ตุ๊กตาผีสิงแน่ๆ...แม้จะเชื่อตาทิพย์ที่เริ่มเสื่อมของตนเอง ไม่ได้เต็มร้อยก็ตามที่เถอะ หรือจะเป็นเพราะบรรยากาศของโรงแรมระดับสี่ดาวที่ทางทีมงานเลือกสรรมานั้นเงียบสงบเสียจนชวนให้เกิดจินตนาการเพื่อเจ้าก็เป็นได้

อุษณิษามองไปรอบๆ ภายแล้วถอนใจ สภาพของห้องพักก็สะอาด สะอาดเรียบร้อยพอใช้ได้ทีเดียว แม้จะไม่เลิศเลอเพอร์เฟกต์ประหนึ่งห้องของมหาราชหรือมหานายกอย่างที่เคยเห็นในภาพยนตร์ เตี้ยขนาดควีนไซซ์กับโทรทัศน์จอแบนเป็นสองสิ่งที่ดูหรูหราที่สุดในห้อง ยังดีที่ไม่มีวิญญูณนำราคาญมาเดินพ่นผ่านครวญครางกวนอารมณ์เพราะเป็นโรงแรมเพิ่งสร้างใหม่เอี่ยมอ่อง ไม่มีผีติดที่และยังไม่เคยมีใครตาย

เยี่ยม! คืนนี้จะได้นอนหลับสนิทไร้กังวล!

อุษณิษาเอื้อมมือไปหยิบกาวสำหรับติดไม้ออกมาจากถุงพลาสติกบนหัวเตียง บนหลอดสีขาวของมันพะยี่ห้อไว้ว่า 'Fevicol' (เฟวิคอล) เป็นกาวที่หญิงสาวขอร้องให้ราช ล่ามประจำกองถ่ายช่วยหาซื้อมาให้ เขาดูจะประหลาดใจไม่น้อยที่เธอซื้อตุ๊กตาหุ่นกระบอกแขนหักมาในราคาห้าร้อยรูปี เพียงเพื่อมานั่งซ่อมราวคนโง่ พอเธอบอกว่าซื้อเพราะชอบกลิ่นหอมๆ ของมัน เขากลับทำหน้าแปลกๆ แล้วบอกว่าไม่ได้กลิ่นอะไรเลย ทั้งๆ ที่กลิ่นออกจะแรงเพียงนั้น...สงสัยอยู่กับกลิ่นกายานมาตลอดชีวิตจนจมูกตายด้าน กระมัง พอเธอเถียงว่าต่อให้พังกว่านี้ก็จะซื้อ เขาก็หัวเราะแล้วบอกเธอว่า ในอินเดียมีแผลงเรียกคนคือหัวแข็งว่า 'Fevicol' ตามชื่อกาวยี่ห้อดังที่ทนทาน ติดแน่นเหนียว และบอกคนอื่นๆ ในกองถ่ายให้เรียกเธอว่า 'Fevicol Baby' อีกต่างหาก ถ้าไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์ต่อหน้าเตชิตละก็ เธอได้บีบคอแขกจนตาทะเล็ดตายไปตรงนั้นแล้ว!

แต่ก็จริงอย่างที่ราชว่าอยู่ข้อหนึ่ง...หลังจากนั้นสักพัก กลิ่นหอมจัดจ้านที่ชักนำให้สองขาของเธอเดินตรงไปหาตุ๊กตาตัวนี้จางลงเหลือเพียงกลิ่น

อ่อนๆ อย่างน่าประหลาด

ช่างเถอะ ถึงไม่มีกลิ่นหวนๆ นั้น เธอก็ถูกชะตากับมันอยู่ดี
“เฮอะ...ที่นี่แกก็จะสวยแล้วนะ”

หญิงสาวประกบท่อนแขนที่ทาขาวเข้าด้วยกันแล้วออกแรงกดเบาๆ
เนื้อแกวสีขาวที่เป็นส่วนเกินไหลเยิ้มออกมาตามรอยต่อนิดหน่อย แต่เธอ
ไม่คิดที่จะเช็ดออก กะว่ารอให้แกวแห้งดีเสียก่อนแล้วค่อยขูดออกทีหลัง
จึงไม่ได้สังเกตว่ารอยต่อนั้นแนบสนิทแทบเป็นเนื้อเดียวกันในทันที ประดุจ
ทุกอณูของเนื้อไม้พร้อมใจกันประสานตัวเองเหมือนมีชีวิตอย่างไรอย่างนั้น
และเพราะไม่ทันสังเกตนี้เอง อุษณิษาจึงไม่รู้ว่าจากนี้ไป ชีวิตของเธอ
จะไม่มีวันปกติสุขเช่นที่ผ่านมามากเลย!